

ПРОЗОРЕЦ

Аз винаги отворен го оставям
и нощ, и ден, и в слънце, и във мрак.
Виелици навяват в него сняг
и утрини в квадрата му изгряват.

О, нека да стои така до края,
да влизат в него вятъра, дъжда,
да сбъркват птици своите гнезда
със моята самотна димна стая!

Да влизат в него хора, шум, дъбрави.
И аз да се залъгвам просто сам,
че този свят е станал по-голям,
защото с мойта стая продължава.

И все отворен, към света обърнат
ще си остане и във оня час,
когато вътре няма да съм аз.
Той просто ще ме чака да се върна.

Дамян Дамянов